

پیام شرکت‌کنندگان در شانزدهمین کنفرانس سازمان فدائیان (اقلیت) به طبقه کارگر

رفقای کارگر، کارگران مبارز!

شانزدهمین کنفرانس سازمان فدائیان (اقلیت) در شرایطی برگزار شد که طبقه سرمایه‌دار و رژیم سیاسی پاسدار منافع این طبقه، وخیم‌ترین شرایط اقتصادی و معیشتی را بر طبقه کارگر ایران تحمیل نموده است. طی دو سال گذشته، یورش‌های طبقه سرمایه‌دار و دولت این طبقه علیه طبقه کارگر ایران ادامه و گسترش یافت. ادامه اجرای سیاست‌های اقتصادی نئولیبرال، دستمزدهای ناچیزی که حدود یک چهارم خط فقر است، تاخیر در پرداخت و بلوکه کردن همین دستمزدها، قراردادهای موقت، پیمانی و سفیدامضاء، بیکارسازی‌های وسیع، ناامنی شغلی و تراکم بیش‌ازپیش صفوف میلیونی بیکاران و جویندگان کار، استثمار و بهره‌کشی از طبقه کارگر را تشدید و فقر و فشار و محرومیت باز هم بیشتری را بر کارگران و خانواده‌های کارگری تحمیل نمود. یورش طبقه حاکم در این عرصه‌ها با یورش مداوم آن برای تشدید بی‌حقوقی و تحمیل شرایط کار و زیست برده‌وار بر کارگران همراه بود. تلاش‌های علی ربیعی وزیرکار کابینه روحانی برای تصویب "لایحه اصلاح قانون کار" دست‌پخت کابینه احمدی‌نژاد ادامه یافت. طرح باصلاح کارورزی و اشتغال جوانان که در اساس همان طرح فوق‌ارتجاعی "استاد شاگردی" ده سال قبل کابینه احمدی‌نژاد است، به اجرا درآمد. این طرح، در واقع طرح تامین نیروی کار مفت و مجانی برای سرمایه‌داران و طرح بیگاری و تحمیل شرایط شبه برده‌داری بر جوانان و جویندگان کار است. طرحی که تحت عنوان "اشتغال‌زایی" به مرحله اجرا گذاشته شده، نه تنها زاینده هیچ‌گونه اشتغالی نیست که اشتغال‌زدایی از نیروی کار شاغل با سابقه و معترض نیز هست. هدف اصلی این پروژه ضدکارگری، سودرسانی و خدمات بیشتر به سرمایه‌داران و تشدید بیش‌ازپیش استثمار طبقه کارگر است.

علاوه بر این یورش‌ها، بحران مزمن و رکود اقتصادی همراه با تورم فزاینده که بر گلو طبقه کارگر چنگ انداخته، عموم کارگران ایران را به ورطه فقر شدید و گرسنگی دائمی افکنده است. توقف و تعطیلی کارخانه‌ها و موسسات تولیدی و خصوصی‌سازی‌ها، هر ساله صدها هزار کارگر را به خیابان پرتاب نموده است. سودجویی و حرص‌واژ سرمایه‌داران و فقدان استانداردهای ایمنی محیط کار، هزاران کارگر را دچار نقص‌عضو نموده و یا به کام مرگ فرستاده است. کاهش تعهدات دولتی، امتناع کارفرمایان از پرداخت سهم بیمه کارگران به سازمان تامین اجتماعی، کاهش تعهدات قانونی این سازمان، کاهش کمیت و کیفیت خدمات بیمه‌های اجتماعی، کاهش ارزش دفترچه‌های بیمه و مشکل تمدید اعتبار آن، محرومیت کارگران و خانواده‌های کارگری از بهداشت و درمان را دامن زده و بیماری و مرگ‌ومیر در میان آن‌ها را افزایش داده است.

رفقای کارگر، کارگران مبارز!

شما خوب می‌دانید که یورش طبقه سرمایه‌دار و رژیم سیاسی پاسدار منافع این طبقه، به موارد فوق محدود نشده است. در تمام طول دو سال گذشته، رژیم نه فقط حتا یک لحظه از سرکوب و ارباب کارگران غافل نبوده، بلکه اقدامات سرکوب‌گرانه علیه جنبش طبقاتی کارگران و فعالان آن را تشدید نموده است. دستگاه قضایی و نیروهای امنیتی و انتظامی در هماهنگی کامل با کارفرمایان و سرمایه‌داران، سرکوب برنامه‌ریزی شده‌ای را علیه طبقه کارگر سازمان دادند. از پی هر تجمع و اعتصاب، چندین نفر از فعالان و سازمان‌دهندگان اعتراض متشکل کارگران، به جرم ایجاد "اغتشاش" احضار و محاکمه و بازداشت شدند. صدها کارگر در معادن سنگ آهن، معادن زغال‌سنگ، معادن طلا و مس، در کارخانه‌های سیمان، در صنایع چوب و کاغذ، در پتروشیمی‌ها، خودروسازی‌ها، کشت و صنعت‌ها، فولاد، نساجی‌ها، مخابرات راه دور، شهرداری‌ها، عسلویه و دیگر مراکز تولیدی و خدماتی به دادگاه احضار شدند و پس از محاکمه به حبس و شلاق و جریمه نقدی محکوم و بخشا اخراج شده‌اند. افزون بر این، تنها طی یک دوره دو ساله (۹۵ و ۹۶) بیش از ۵۰۰ کارگر بدون آن‌که پایشان به این دادگاه‌ها باز شده باشد، صرفا بخاطر فعالیت آگاه‌گرانه،

سازماندهی اعتصاب و اعتراض، دفاع از حقوق اولیه کارگران و مبارزه برای دستمزد و بهبود شرایط کار، توسط کارفرمایان از کار اخراج شدند.

همپای این اقدامات سرکوب‌گرانه، تعقیب و پیگرد و پرونده‌سازی علیه فعالان کارگری و فعالان سندیکا کارگران شرکت واحد اتوبوس‌رانی تهران و حومه و سندیکای کارگران نیشکر هفت‌تپه، ادامه یافت و تشدید گردید. ارباب و تهدید و اعمال فشارهای گوناگون علیه اعضای سندیکای کارگران هفت‌تپه خصوصاً اعضای هیئت‌مدیره این سندیکا بیش‌ازپیش تشدید شده است. کارفرما و مالک جدید شرکت نیشکر هفت‌تپه، با نصب صدها دوربین دیجیتال و استقرار دائمی نیروهای انتظامی در محل شرکت و ایجاد فضای پلیسی - امنیتی شبه پادگانی، کنترل، سرکوب و استثمار کارگران را تشدید کرده است. علاوه بر احضار و محاکمه فله‌ای بیش از ۵۰ کارگر پیشرو و مبارز کشت و صنعت هفت‌تپه، بلوکه کردن دستمزد ماهانه شماری از اعضای هیئت‌مدیره سندیکا از جمله فریدون نیکوفرد، جلیل احمدی و قربان علیپور، علی نجاتی عضو برجسته هیئت مدیره سندیکای کارگران نیشکر هفت‌تپه نیز برای چندمین بار به دادگاه احضار شده است.

در سندیکای کارگران شرکت واحد نیز تعقیب و آزار و تهدید فعالان سندیکا تشدید شده است. صدور حکم زندان برای اعضای هیئت مدیره از جمله ابراهیم مددی، داود رضوی، رضا شهابی، ممانعت از بازگشت به کار حسن سعیدی و چند تن دیگر از اعضای سندیکا و بالاخره بازگرداندن اجباری رضا شهابی به زندان در ۱۸ مرداد سال جاری که از بدو ورود به زندان رجایی‌شهر، در اعتراض به این اقدام دستگاه قضایی و امنیتی، به اعتصاب غذا دست زد، تنها نمونه‌هایی از سیاست‌های سرکوب‌گرانه رژیم علیه طبقه کارگر و تشدید فشار بر فعالین کارگری و سندیکایی‌ست.

رفقای کارگر، کارگران مبارز!

به‌رغم تمام این یورش‌ها و اعمال قهر آشکار طبقه حاکم علیه طبقه کارگر، اما مبارزات کارگران در اشکال گوناگون و متنوعی نه فقط ادامه یافت، بلکه با رشد کمی و کیفی نیز همراه بود و جنبش طبقاتی کارگران را گام دیگری به جلو سوق داد. ده‌ها هزار کارگر در سرتاسر کشور و در رشته‌های مختلف، از صنایع فولاد و ذوب‌آهن، نفت و گاز و معادن و پتروشیمی و نساجی و صنایع غذایی گرفته تا کارگران خودروسازی، کشتی‌سازی، ماشین‌سازی، سیمان، کارگران راه‌آهن، برق، مخابرات، راه‌سازی، حمل‌ونقل شهری، سدسازی، آب و فاضلاب، مترو، کشت و صنعت‌ها، فازهای مختلف عسلویه و کارگران شهرداری‌ها در این اعتراضات پرشمار و فزاینده شرکت داشتند و با اعتصاب، تجمع، راه‌پیمایی، تظاهرات، مسدودساختن جاده و استفاده از دیگر اشکال مبارزه کارگری، به طرح مطالبات خود پرداختند. بخش قابل توجهی از اعتراضات کارگری که پیوسته در حال افزایش است، به کارگران اخراجی و کارگران بازنشسته اختصاص یافت. خانواده‌های کارگری به نحو چشم‌گیری در اعتراضات و تجمعات کارگری شرکت کردند و نقش آن‌ها در این مبارزات پررنگ‌تر شده است. کارگران ایران در طی دو سال اخیر، بسیار بیشتر از سال‌های گذشته وارد خیابان شدند، دست به راه‌پیمایی و تظاهرات زدند و با طرح شعارهای سیاسی و رادیکال که تا مبارزه مستقیم و بی‌واسطه علیه دولت ادامه یافت، افق‌های جدید و پیشرفته‌تری را فراروی جنبش طبقاتی کارگران گشودند. کارگران هپکو و برخی دیگر از کارگران و زحمتکشان در جریان تجمعات و راه‌پیمایی‌های اعتراضی خود، شعارهای شورانگیز و جدیدی سردادند که در تمام دوران حیات جمهوری اسلامی سابقه نداشت و یادآور روزهای قیام ۵۷ و مبارزات توده‌ای علیه رژیم دیکتاتوری شاهنشاهی بود. شعارهایی مانند "زیر بار ستم نمی‌کنیم زندگی"، "من اگر برخیزم تو اگر برخیزی همه برمی‌خیزند" و نظیر آن که تماماً بیانگر جسارت و نترسی و تقویت روحیه اعتراضی کارگران و درعین‌حال حاکی از بیداری و ارتقاء آگاهی سیاسی طبقه کارگر است. این اعتراضات و شعارها بیانگر این واقعیت است که کارگران بکلی دست رد بر سینه نظم حاکم زده و خواهان تغییر و دگرگونی انقلابی وضع موجودند. این مبارزات باردیگر نشان داد که سرکوب و زندان و اعمال قهر آشکار نتوانسته و نمی‌تواند در برابر مبارزات گسترش‌یافته طبقه کارگر سدی ایجاد کند و یا پیشروان طبقه کارگر را از تلاش برای آگاه‌سازی و تشکیل‌یابی کارگران بازدارد. به‌رغم ارباب و اخراج و زندان و پرونده‌سازی علیه فعالان سندیکای کارگران شرکت واحد و سندیکای کارگران نیشکر هفت‌تپه، فعالیت و تحرک این دو سندیکا خاموشی نگرفته که برعکس تعدد اعتصابات و تجمعات اعتراضی در این دو شرکت، نشان‌دهنده این واقعیت است که کارگران پیشرو در این واحدها بویژه سندیکاهای مستقل آن‌ها که همه کارگران این شرکت‌ها را نمایندگی می‌کنند، توانسته‌اند چنان پیوند ارگانیک و مستحکمی با بدنه و توده کارگران برقرار نمایند که قادرند اعتصابات و اعتراضات بزرگی را سازمان دهند. اقدام جدید سندیکای کارگران شرکت واحد و اعزام نماینده سندیکا به ژنو، پاریس

و آنکارا و بردن مسائل و معضلات کارگران ایران به میان سندیکاها و کارگران جهان، افشاء برخوردهای خشن حکومت با دو سندیکای یادشده و دیگر فعالان کارگری، توانست پیوندهای موجود این دو سندیکا و کارگران ایران را با سایر سندیکاها در عرصه بین‌المللی محکم‌تر سازد و پشتیبانی بین‌المللی توده کارگران در حمایت از کارگران ایران را گسترش دهد. این فعالیت‌ها عرصه‌های جدیدی را فراروی این دو سندیکا در جهت جلب حمایت کارگران و افکار عمومی جهان و همچنین تقویت همبستگی بین‌المللی کارگری گشود و پیوند این دو سندیکای کارگری با سندیکاها و اتحادیه‌های کارگری جهانی را مستحکم‌تر ساخت. باید اضافه کرد گام‌های مهمی که در جهت اتحاد و همکاری نزدیک‌تر میان این دو سندیکا برداشته شده است، رویکرد بسیار مثبتی‌ست که باید آن را تقویت کرد. همکاری نزدیک میان این دو سندیکا، احتمال و امکان شکل‌گیری اتحاد و همکاری وسیع‌تر برگرد این دو تشکل را نیز تقویت کرده است. تمامی شواهد حاکی از آن است که علی‌رغم سرکوب خشن کارگران پیشرو و فعالان سندیکایی، رژیم جمهوری اسلامی نتوانسته است و نمی‌تواند دستاوردهای مبارزاتی که کارگران در زمینه آگاهی، تشکل‌یابی و تقویت روحیه اتحاد و همبستگی کارگری بدست آورده‌اند، از آنها بازپس بگیرد و یا راه پیشرفت جنبش طبقاتی کارگران را مسدود سازد.

رفقای کارگر، کارگران مبارز!

کمیت بسیار بالای اعتصابات کارگری و هزاران تجمع و راه‌پیمایی و دیگر اشکال مبارزاتی در کارخانه‌ها و موسسات تولیدی و خدماتی در سرتاسر کشور بیان‌گر وجود درجه معینی از سازمان‌یافتگی و همبستگی در هر واحد تولیدی و خدماتی و همچنین بیان‌گر حضور فعال اما مخفی کمیته‌های کارگری در این واحدهاست. این درجه از سازمان‌یافتگی که درعین حال گویای یک مرحله از رشد و اعتلاء جنبش طبقاتی کارگران است، زمینه‌ها و شرایط ضروری ایجاد تشکل‌های سرتاسری و سازماندهی اعتصاب‌های سراسری را فراهم ساخته است. در همین دوره دو ساله، علاوه بر کمیت بسیار بالای اعتصابات و تجمع‌های اعتراضی منفرد، اعتصابات و اعتراضات فراکارخانه‌ای در یک رشته معین نیز افزایش یافته است. افزون بر اعتصابات و اعتراضات سراسری و مکرر در رشته پتروشیمی و بخش پیشرو طبقه کارگر و نیز در رشته برق، مخابرات و معادن زغال‌سنگ، که بیان‌گر نطفه‌بندی و شکل‌گیری تشکل‌های فراواحدی و رشته‌ای در این بخش‌هاست و همچنین علاوه بر اعتراضات سراسری و مکرر کارگران بازنشسته، تجمع اعتراضی کارگران شرکت حمل‌ونقل بین‌المللی خلیج در مقابل ساختمان خصوصی‌سازی و همچنین تجمع اعتراضی کارگران بیمه کشاورزی در مقابل ساختمان مدیریت و برنامه‌ریزی که از شهرهای مختلف رهسپار تهران شده بودند، حاکی از نطفه‌بندی تشکل رشته‌ای در این بخش‌ها و حاکی از آن است که تشکل‌یابی سراسری از همان مسیری می‌گذرد که بخش پیشروتر طبقه کارگر پیش از این، آن را به کارگران نشان داده است.

رفقای کارگر، کارگران مبارز!

رهایی قطعی از وضعیت نکبت‌باری که رژیم سرمایه‌داری جمهوری اسلامی به‌بار آورده است، در گرو یک انقلاب اجتماعی کارگری، براندازی رژیم حاکم و دگرگونی بنیادی تمام نظم موجود است که تاریخ، رسالت آن را بر دوش طبقه کارگر نهاده است. تنها یک انقلاب اجتماعی به رهبری طبقه کارگراست که می‌تواند کارگران و زحمتکشان را از فقر و فلاکت و بیکاری نجات دهد، توده‌های وسیع مردم را از اسارت استبداد و بی‌حقوقی برهاند و ریشه تمام تبعیضات و نابرابری‌ها را بخشکاند. در پیکار آشتی‌ناپذیر طبقه کارگر علیه طبقه سرمایه‌دار، تشکیلات مهم‌ترین سلاح طبقه کارگر است. بدون تشکیلات محکم و رزمنده، طبقه کارگر در برابر دشمنان طبقاتی خود پیشاپیش خلع سلاح است! به‌رغم پیشرفت‌های غیرقابل انکار جنبش طبقاتی کارگران در زمینه آگاهی و تشکل‌یابی، اما طبقه کارگر هنوز از پراکندگی در رنج و از تشکل سراسری و حزب اخص طبقاتی خود محروم است. این وظیفه کارگران آگاه و سازمان‌های کمونیست است که با افشاندن بذر آگاهی سوسیالیستی در میان کارگران و ایجاد هسته‌های سرخ مخفی که سلول‌های پایه و واحدهای حزب طبقاتی کارگران‌اند، زمینه‌های ایجاد حزب طبقه کارگر را فراهم سازند.

پراکنده بودن اعتصابات کارگری، نقطه ضعف بزرگی است که باید بر آن غلبه کرد و با گذار از این مرحله، اعتصابات سرتاسری را سازمان داد. اما گذار از اعتصابات پراکنده به اعتصابات سرتاسری مستلزم ایجاد تشکل‌های سرتاسری است. از این رو با تمام توان باید روند ایجاد تشکل‌های رشته‌ای را تقویت کرد.

کمیته‌های کارگری و کارگران پیشروی که در حال حاضر در کارخانه‌ها و موسسات تولیدی و خدماتی، اعتصابات و اعتراضات کارگری را سازماندهی و رهبری می‌کنند، می‌توانند با ایجاد پیوند و هماهنگی میان خود در کارخانه‌ها و موسسات یک رشته‌ی تولیدی و خدماتی، کمیته‌های مخفی هماهنگی را ایجاد کنند و مبارزات کارگران در آن رشته معین را هماهنگ ساخته و اعتصابات سراسری در آن رشته را سازمان دهند. همین کمیته‌های مخفی هماهنگی که پیشروترین و آگاه‌ترین کارگران کارخانه‌ها و موسسات تولیدی و خدماتی یک رشته در آن گرد آمده‌اند. شاکله و نطفه اصلی تشکل سراسری در آن رشته خواهند بود. بدیهی‌ست که در جریان رشد و ارتقاء بیشتر مبارزات طبقه کارگر، از به هم پیوستن این تشکل‌های سراسری رشته‌های مختلف، می‌توان تشکل سراسری فرارشته‌ای را ایجاد نمود و به یک جنبش متشکل و سازمان‌یافته سرتاسری شکل داد.

رفقای کارگر، کارگران مبارز!

ما شرکت‌کنندگان در شانزدهمین کنفرانس سازمان فدائیان (اقلیت)، با تقدیم بهترین دروهای کارگری و کمونیستی، یکبار دیگر از مبارزات، اعتصابات و تمام مطالبات شما حمایت می‌کنیم. ما خواهان آزادی فوری و بی‌قید و شرط کلیه فعالان کارگری و سندیکایی و کارگران زندانی هستیم. ما همچنین پی‌گردهای امنیتی و قضایی، احضار، محاکمه، حبس و شلاق، اخراج و هرگونه پرونده‌سازی علیه کارگران پیشرو، فعالین اعتصاب‌ها و فعالان سندیکایی، بویژه اعضای و فعالان سندیکای کارگران شرکت‌واحد اتوبوس‌رانی تهران و حومه و سندیکای کارگران نیشکر هفت‌تپه را قویا محکوم می‌کنیم. ما خواهان لغو فوری تمام احکام ضدکارگری علیه کارگران و بازگشت به کار تمام کارگرانی هستیم که به جرم سازماندهی و یا شرکت در اعتصاب از کار اخراج شده‌اند. ما شرکت‌کنندگان در شانزدهمین کنفرانس سازمان فدائیان (اقلیت)، یک بار دیگر اعلام می‌کنیم و با شما رفقا پیمان می‌بندیم که تا پیروزی طبقه کارگر، نابودی نظام سرمایه‌داری و استقرار سوسیالیسم همراه و همدوش شما خواهیم بود.

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی ایران – برقرار باد حکومت شورایی

زنده باد آزادی – زنده باد سوسیالیسم

شرکت‌کنندگان در شانزدهمین کنفرانس سازمان فدائیان (اقلیت)

شهریور ۱۳۹۶